

דן הולך אל בית הספר

אך ראשו תמיד בחוץ

בריצה קפיצה תופסת

אין כמו דן חרוץ

שוד ושבר - שנת הלימודים מתחילה!

מה נשמע ? ! ?
=====

אימוץ חיילים

* דרושות 2 משפחות המוכנות
לאמץ חיילים בודדים.

הבחורים הם עולים מהודו
שהתגייסו לצה"ל ובמצאים בגולן.
ברצונם לבוא למשק בשבתות וחגים,
ובכלל למצוא "בית בישראל".
פרטים עליהם אפשר לשמוע אצל
רייזי.

מזל טוב ! !
=====

ימי הולדת

ברני מרכס	1/9
שמעון פנקוס	2/9
דורית חצור	3/9
אמיר רוזנטל	
מרדכי בן-נתן	4/9
קלמן לחוביץ	6/9
מרגלית סמברג	
בועם שיין	

ימי בישואין

ויקי והרולד לופוב	31/8
ריימונד וראובן גוטר	5/9
רג'י וג'יסון פרלטון	6/9

* בנוגע ל"פרשה של הבחור מהאולפן"
(ראה ידיעות אחרונות) יש לחברה אחת
חאוריה מענינת. אחרי שהבחור ההוא
הגיע למצב נואש, אמר לו הפסיכיאטר
סלו: "שמע, אתה זקוק לכמה חודשים
של מנוחה בקבוץ. אחרי זה תוכל
לחזור להיים בורמליים".

* החובשת החדשה הגיעה. שמה שילה,
ובנה שמואל (סיימון) יצטרף לכיתת
"הירדן" הצעירה.

* סיגל הקטנה עברה ניתוח פלסטי
ברגלה השנייה. שוב כל המחלקה מוקסמת
ממצב רוחה הטוב. להתראות בקרוב לה
ולאריאלה.

* ביום ראשון עוזבת אותנו קבוצת
הסטודנטים הצעירים מלוט אנג'לס. הם
עזרו לנו בעונה הנועה ועל כך תודתנו
להם.

* בלה ושלום חזרו השבוע לאנגליה.
משה שואף לחזור בשנה הבאה כדי
להתגייס.

* שלומית ו. יוצאת לשבת חופש כדי
ללמוד גרפיקה. היא תממן את הلمודים
מעבודתה.

* ג'נט פ. מצטרפת אל תלמידי
"אורנים". היא תצא ביום א' לקורס
חד-שנתי למספרות. אנחנו בטוחים
שתהיה תלמידה טובה.

*§ *§ *§ *§ *§ *§ *§ *
§ מזל טוב §
§ לאורי ופבינה, §
* לרות וג'ק *
§ ולכל המשפחה §
* עם הולדת אירל *
§ אח לאמיר §
*§ *§ *§ *§ *§ *§ *§ *

למה כל הרעש סביב הקטיף במטע ? ?

ובאמת למה? הרי גם בפלחה וגם בכותנה - עובדים כל השנה - ואז גם שם קוטפים את היבול תוך פרק זמן קצר, ובודאי זה לא בגלל המחזור של המטע - אחרת אין להתיחס ללול (הכנסותיו גדולות מן המטע!) ומה בקשר למפעל? בכל זאת, ישנו שתי סיבות אשר מטבירות את הדגש המיוחד דווקא במטע.

ראשון - אין עדיין מכונות קטיף לתפוחים - כמו שישנה לכותנה! אי לכך, אנו עומדים במצב כל שנה, שישנם תלויים על העצים, פרי בשווי של 1,000,000 ל"י - ועלינו לתלוש את הכסף בביכול רק בעבודת ידיים! ואם נשאיר את הפרי תלוי שבוע או שבועיים בוספים - אנו עלולים להפסיד אותו לגמרי! זוהי המגרעה החמורה של כל מטע נשירים - וזה כבר מעל 30 שנה שמבססים להמציא מכונה מתאימה לקטוף תפוחים (בעיקר בארה"ב) - אבל טרם הופיעה אחת אשר היא מספיק עדינה שהיא מסוגלת לקטוף מבלי לתת מכות לפרי.

שנית - החלטנו לקטוף את הפרי ללא אף קבוצה של שכירים. הדיון היה בתוש טנים רבות בין ועדת המטק ובין ענף המטע - עד שלפני שנה, כאשר היבול היה מצומצם - נפלה ההכרעה. ופעם שמצליחים לעבוד בלי שכירים - אין רצון לחזור למערכת של עבודה שכירה. אבל איך נעמוד במשימה עם יבול מוגדל? רכשנו "קטפות" (אשר אינן קוטפות - אלא משמשות כסולם הידראלי), גייסנו את כל הכיתות לחודש ימים - ועיבדנו תכנית עבודה מפורטת לחודש אוגוסט-ספטמבר. אבל דבר אחד היה ברור - לסחוב 100 קוטפים למטע כל יום - לא יבטיח לנו קטיף טוב או קטיף מספיק מהיר! (הפועלים אשר עבדו מקודם - היו מבוססים מאד - ועבדו בקבלנות!) לכן החלטנו לשתף את כל הקוטפים במבצע עצמו - ולא היתה קבוצה או כיתה שירדה לקטיף - שלא קבלה מקודם הסבר מלא על מבצע הקטיף - ואיך הם משתלבים בתוכו! וגם לאחר שהתחילו לעבוד - קיימנו כל שבועיים מפגש קוטפים - עם הסבר קצר על מה שבצענו - ועל מה עומדים עוד לקטוף.

זאת אומרת שראינו ב"רעש" סביב הקטיף חלק אינטגרלי של הקטיף! אבל עכשיו המצב החמיר - ואנו עומדים הרבה אחרי התכנית! הסיבה לכך, אחר בהבטלת הפרי בכמעט שבועיים. כך ששיא הקטיף עומד להתבצע בשבועיים של ספטמבר - ולא מאמצע אוגוסט! וזה חמור היות ובספטמבר עוזבים אותנו 40 קוטפים בבת אחת: קבוצה של 20 אמריקאים, וקבוצה של 20 ילדים אשר חוזרים ללימודיהם. (כיתה ט' וחלק מכיתה י"ב). ואולי כאן המקום המתאים לציין שבלי עבודת הילדים - לא היתה כל אפשרות לבצע את הקטיף בכוחות עצמנו - הן בתור קוטפים מסורים מאד, והן בתור ראשי קבוצות ומפעילי טרקטורים!!

קטפנו עד כה כמעט 550 טון - ועכשיו עלינו לקטוף כ-500 טון בשבועיים הבאים! הדבר ניתן אם רק בוכל לגייס בין החברים כל אחד או אחת שרק יכול להשתחרר לשבוע אחד - על מנת "לתלוש את הכסף מהעצים". העבודה הרבה יותר קלה משנים שעברו - עובדים כמעט בלי סולמות, וקוטפים בתוך דליים - אשר "רצים סוחבים למיכלים" על מנת לתת למי שקוטף להתמסר לגמרי לקטיף.

חברים אשר בדרך כלל עובדים מחוץ למטק, כבר גויסו. חברים "בהבהלת המטק" כבר גויסו. עכשיו - נשאר רק אתה קורא יקר! התוכל להשתחרר לשבוע? אם כן - בא להרשם מיד. אם לא - אבל תוכל לבוא באופן זמני - בא לפנות מיד אלי.

ב ת ו ד ה

ק ו ל י ז

מ"אהבת חינוך" של יעקב מימון

לחברים שאינם "מבחיילים את הלשון" בחצור, בזכיר כי יעקב מימון הוא האיש ש"בדב" את אלה שמלמדים שם.

אם נשאל לא על מה חי י. מימון, אלא במה הוא חי, הרי התשובה היא: במעשה ההתנדבות להקביית הלשון העברית לעולים. כשם שיהודי שומר דת ומסורת הולך שלוש פעמים ביום להתפלל בציבור, כן הולך יעקב מימון שלוש פעמים בשבוע (בימים שני, רביעי וחמישי) עם המתנדבים שלו לריכוזי-עולים ללמדם עברית, לשבת אתם שעה קלה, לשוחח אתם ולעודדם. ימים אלה ושעות אלה קודש הם לעולים, ויעקב יודתה על כל עבודה מכביסה המזדמנת לו, בזמן שהוא שייך כלו לעולים.

יעקב נוהג לומר "אילו היו אזרחי ארצנו בוגרים ב"אהבת-חינוך", היו מפחיתים בהרבה את כוחה ההרסני של שנאת-חינוך, האוכלת כל חלקה טובה בחיינו הציבוריים והחברתיים." הוא מגייס מתנדבים ומתנדבות מכל הגילים (הזול מבני-הצעירים) ומכל הזרמים הציבוריים והרוחניים, דתיים וחלוציים, תלמידים ותלמידות מבתי-ספר תיכוניים, סמינריונים למורים, סטודנטים מהאוניברסיטה וסתם אנשים מישראל. רבות ניתן לספר על פעולתו זו של י. מימון: כיצד התחיל בלי תמיכה כספית לתחבורה ובלי עידוד מוסרי, כיצד עזרו לו, ועוזרים עד היום, שני הולנדים בוצרים מ"אובסקו": כיצד במרוצת הזמן התחילו לעמוד לצדו משרד החינוך והתרבות, מחלקת הקליטה של הסוכנות היהודית, לשכת הבטיא ועוד ועוד. אולם לא נזכר לעשות זאת במסגרת של רשימה קצרה. במקום זה ניתן רשות הדיבור לאחת המתנדבות, תלמידה בת שבע-עשרה בכיתה מכינה של סמינריון המורים בבית-הכרם, אשר רשמה ביומנה דין וחשבון מפעולה בקרב העולים.

אוקטובר 1964

המשפחה מיוצאי אפריקה הצפונית. מדברים ערבית וצרפתית. אם המשפחה גרושה. אביה גר בדירתה. יש לה שלושה ילדים קטנים. בשיעורים משתתפים גם קרובי משפחתה. הדירה כמעט ריקה, מעט מאד רהיטים. ההיגיינה לקויה. הרצון של כולט ללמוד הוא עז ביותר. עם האם התחלתי לדבר עברית מיד. שאלתי: "כמה ילדים יש לך?" "איך קוראים להם?" "מתי עזבתם את אפריקה?" "היכן טוב יותר?" - ועוד שאלות כהנה וכהנה. אחרי כן כשניישובותה פגה בהדרגה, התחלתי ללמוד שורת שמות של מצרכי-אוכל, כגון: קמח, לחם, חלב, חמאה, שמנת, ביצים וכו'. היא קלטה את כל אלה מהר מאד. כדי להעסיק את הסב (אבי אב-המשפחה) התחלתי ללמוד לחתום את שמו. הוא איבד יודע לקרוא וכתוב ולדבר עברית - אף לא מלה! כתבתי את שמו על גבי היד. אמרתי לו שיעתיק את שמו. הוא התקשה מאד בכתיבת האות ל. ולבסוף התגבר על הקשיים וכתב את שמו. הדבר הסב לו עונג רב.

נובמבר 1964

חזרתי עם שמחה (אם המשפחה-המעתיק) על כל מה שלמדנו בשיעורים הקודמים, והיא זכרה מצויין. כוח רצונה ממש עצום. אחר-כך לימדתי מה עליה לומר, כשהיא באה לקופת-חולים.

דצמבר 1964

החלטתי לשחרר היום את האם מהלימודים, ובמקום זה אנצל את ההזדמנות וארכוש את לבם של שלושת הילדים הקטנים, שעד עתה לא יכולתי לתת להם קצת תשומת-לב. הילדה הקטנה, אסתר, היא שקטה מאד. ביקשתי ללמוד לכתוב את שמה, וכשהצליחה שיבחתיה על כך.

המשך-יעקב מימון

כדי לא ליגע אותה ביותר, התחלתי לצייר. זה משך את ליבה, והיא ירדה כשעה וצבעה את הציורים שאני ציירתי. אחר-כך ביקשה ממני לצייר ברוזים, חמורים, ילדים ובעלי-חיים שונים. בדרך זו גם דיברתי איתה ביתר חופשיות ובלתי בישנות. כך יצרתי עמה קשר, והיא התחילה לסרק את סערות ראשי, ובתתי לה. הילדה מאד מלוכלכת, ובדמה לי, שאם אתן לה לסרק אותי - היא לא תתנגד, אם בפעם הבאה אבקש לסרק אותה, כדי להראות לה אחר-כך "כמה שאת יפה!".

ינואר 1965

כשהגעתי היום אל המשפחה, לא היתה שמחה בבית. היא הלכה למסבה יהודה. הפעם הבאתי לילדים מהברות ציור, עיטורים ומחקים. לאסתר הקטנה הבאתי מעיל. ציירתי אתה וסיפורתי להם סיפורים. הילד שמח מאד למחברת ולעפרון, וזה העסיק אותו כשעה. שמחה חזרה משוק מחנה יהודה וסיפרה בגאווה, שהשתדלה לדבר עם רק עברית. היא השתמשה באוצר המלים שרכשה בשיעורים, כגון: "תן לי, בבקשה, קילו עגבניות, פלפלים, גזר, תפוחי-אדמה וכו'".

אחר-כך התחילה אסתר הקטנה לסייר. שרבו: "הבה בגילה", "יורבתו הקטן", "עגלה עם סוסה" ועוד. אסתר היתה מאד מלוכלכת, בייחוד בשערותיה. אולם חשתי לרחוץ אותה, פן אמא שלה תיעלב. אם אגע בכלל בשאלה זו, יהיה עלי לשקול כל מלה ומלה ולעשות זאת בצורה עדינה ביותר.

פברואר 1965

לאחר היסוסים רבים החלטתי להביא לאסתר "מתנה". הבאתי לה סבון רחצה, "שמפו" ומסרק. חששתי מאד, שהאם תיפגע, לכן הבאתי גם לה מתנה-בקבוק מי-בושם. השמחה היתה מרובה. האם בטקה לי, ואסתי הקטנה מקפצת ממקום למקום ושואלת: "מה זה, ומה זה?" הסברתי לה, מה תפקידו של "שמפו". הוברר לי, שהאם חופפת את ראשי ילדיה בסבון כביסה. לקחתי את אסתר לחדר האמבטיה ובכורונה השארתי את הדלת פתוחה, כדי השאחים הקטנים ייכנסו אף הם. הילדים היו מלאי סקרנות, כשהפתי לאסתר את סערות ראשה, כפי שציפיתי מראש - הם התחבבו, ש"אשים גם להם את הלבן על שערם". ה"מקס" בגמר, ושלוש ראשים חמודים היו בקיים למופת! כששערם היה כמעט יבש, הביאה אסתר את המסרק החדש, וסרקתי את כולם. גם שני הבנים דרשו מסרק. הבטחתי להם, ואני מתכוונת לקיים הבטחתי זו. אמנם, הפעם לא לימדתי, אך דוממי שהשעה-וחצי היו לברכה.

מאי 1965

היה קשה למדי ללמד הפעם, שכן טוב הפריע החופש, והם יצאו מן המסלול. אף-על-פי-כן שמחו לבואי. עשיתי עם הילד הבכור את השיעורים שלו. כידן שהתחלנו לדבר על יום העצמאות, והם התעצבו מאד - סיפרתי להם כמה סיפורים על מלחמת השחרור. כל בני המשפחה היו ממש מרותקים, כולל האם, שמחאה כף כל פעם שתיארתי איזה מבצע גבורה מצד חיילינו. ראיתי חשיבות בדבר - לספר להם, למען ידעו, שהרי במצאים הם במדינת ישראל חופשית ועצמאית.

אני מכיר את הנערה, אך יוממה שבכתב לא לפרסום, אלא לצרכי העבודה, מעודד ומעיד על כך, שאם נבות כאלה לבו - לא אלמן ישראל.

תבוא ברכה עליה ועל שכמותה ועל מארגן המתנדבים - יעקב מימון.

עצוב אופי האומה

אני נמנה מבין אלה שפלטו "אוי לא, לא יתכן!" בהורדע החדשות על ירוט המטוס הלבנוני שבו היו מיועדים לטוט ג' ורג' חבט וחבריו. כל הדברים שנכתבו מאז בהצדקת המעשה לא שכנעו. אמת שלאומות העולם יש התיחסות כפולה למאורעות המתרחשים; בכוון שאנחנו לבדנו נלחמים בסרור שאינו מבדיל בין קרובותינו - אם ישראלי או בן ארץ אחרת הוא; אולי היו משתנים פני הדברים לו תפסנו את רב הרוצחים עצמם וכל זה מבלי מאבק בתוך המטוס שהיה מביא לאבידות או פצועים מבין צוסי המטוס. אבל לא זה העיקר לגבי. גם כאן בוראי לא אחדש בהמשך אם כי נדמה לי שאיכשהו חייבים אלה שהמועקה רובצת עליהם להביע את רחשי ליבם כדי ליצור דעת קהל מאוזנת יותר. צר לי שבין הלוחמים למען עקורי ברעם ועיקרית מצוים אורי אבנרי ואבטי ט"ח, וכיוון שבמקרים אלה טמון נשק פוליטי חסוב, הם משמיעים קולם בלי היסוס. הבל שרק ב"סדמות" מתבטאת בקיפות המצפון של התנועה הקבוצית...

ומה כאן? אנחנו, במדינת ישראל כך אומרים, נמצאים כיום במצב חזק שלא היה כדוגמתו. אנחנו רשאים ללכוד מחבלים באשר הם, אבל ברגע שאנחנו מתעלמים מכל ההקדים שאנחנו, בתור "עם ספר", הבאנו לעולם, המפסיד הוא לא אומות העולם על כל הנבזות שבהתנהגותם הצבועה אלא אנחנו. בצדק מרבים לדבר על טוהר הנשק המאפיין את צה"ל; מזכירים בגאווה את העצב האצוטי שהופיע ב"שי"ח לוחמים" והיהס ההומביטורי המתגלה בכל מגעינו עם תושבי "השטחים". אבל כרגע עם כל האמיתות שבאמירת "אנחנו לבדנו, איש אינו דואג אלא לעצמו" נוצרת אורורה חדשה שאומרת: במידה שהמקטיקה בכונה והבצוע מעולה אין להתחשב באין משפיעים הדברים עלינו או על בנינו. אני סבור שלמעטי המבוגרים יש חקוי אצל ילדיהם, ואחר-כך, אף כשבזים האלה לדרך זקנים" המעשים מטמשים כעילה להצטדקות. מה שנכון לגבי אדם בודד נכון לגבי עם - את ההתנהגות יש לקבוע לפי המצפון ולא לפי התנהגות אחרים.

אל נעשה שמח בתוצאות סמ"ח!

אימרה ידועה אומרת שישבט שקרים קטנים ושקרים גדולים אולם הסטטיסטיקה עולה על כולם! יש להתיהס ביחס של כבדהו וחסדהו לממצאי הסקר החברתי שהשלכותיו בורדאי יתנו את אותותיהן בכל דיוני החברה בעתיד. אנקוט בלשון החוברת בדפי ההסבר שלו ועציין שכל הדוגמאות שאני מביא להלן הן פיקטיביות ואם יש קשר אמיתי בין תוצאות מחקרי למציאות, סימן שאני מחשב אלקטרוני.

בסקר שהורכב ע"י-מומחים, נשאלו השאלות הבאות:-
(המרואיבים היו ילדי מטק זה המסוגלים לעשות סימן מוכר על שאלון.
יש לציין שצוות מבוסס הסביר לדור ההמשך לפני, במשך רגם אחרי מלוי
המפסיט, והבעיה היחידה היתה למבוע העתקות אחד מן השבי).

1. האם אתה אהב את המטפלת שלך?
ענו 80% - בכלל לא; 15% - במידה קטנה מאוד; 4% - במידה קטנה.
(ילדה אחת כתבה "מאד אהבת" וכמעט גרמה לפוגרום אחרי טיום מלוי השאלון).
2. האם אתה אהב את ההורים שלך?
ענו 85% - בכלל לא; 10% - במידה קטנה מאוד; 3% - במידה קטנה.
(ילד מגן X יצא במחאה על שמבקשים לענות על שאלות משפילות).
3. סמן לפי הסיבות יורדת את גורמי הרגשת האי שייכות לקבוצה:
(א) מורים (ב) מטפלות, (ג) הורים, (ד) עבודת בית, (ה) סרטים
שאסור לראות, (ו) חבריך, (ז) בהגי אגד, (ח) סולל בובה,
(ט) בעיות מין, (י) רופא שיניים. תוצאות:- רוב הילדים רשמו
בראש הסיבות את א', ב', ג', י'. כל הפעוטים רשמו א', ב',
ג', ט' (אחרי הסבר מילדי הגן). סוכל בחיוך לשחד, בעזרת שוקולד,
את ילדי גיל הרך לסמן ה'.

המשך בעמ'...

המשך-בינינו לבין עצמנו...קורלציה (קשרים)

כאן אנו מגיעים לגולת הכותרת של הסקר כי לא כדאי למצוא בעיות אם אין אפשרות לרודא את גורמיהן. בדגם פיקטיבי הב"ל אין קשר בין התשובות לשאלות (1) ו-(2) לבין התשובות במספר (3), אבל מחשב היה מגלה שיש קשר. יש טכנה בהתאמת מודלים גלובאליים למצבים מקומיים. למשל הסטטיסטיקה אומרת שכל ילד רביעי שבולד בעולט הוא טיפיל! לך וחפש בבתי חולים ליולדות בארץ ותורכות, כניכול, שזה שקר מקומי. אם כן, הטענה הראשונה שלי היא שהרבה מן הקשר בין בעיה לבין גורם הוא דמיוני. אפשר למצוא קשר בין אחוזי המעשבים הרציניים לבין התמותה ממחלות לב וסרטן הריאות, אבל כאן המחקר הרפואי הלך ואימת. אפשר למצוא הקבלה מקרית בין תאונות דרכים לעשון, וכאן, כיוון שקשה למצוא קשר של ממש, הגחור שבדבר מזיק למערכה בגד עשון יותר מעוזר לו.

טענה שניה: טארפן העמדת השאלה לא מעט מכווך את סוג התשובה - וכל פרקליט טוב יודע את זה. אם אתה שואל פעוט "בכון סהכלבלב פויה?" יענה "כן" או "לא" לפי מצב רוחו. אבל אם הינך שואל "בכון סהכלבלב שביסה לבשרן אותך אתמול פויה?" התשובה תהיה "כן" כי אף פעוט לא מוכן להחשב כטמבל וכך יחסבוהו אם יענה "כן", הכלבלב אוהב אותי בכל זאת".

טענה שלישית: . שהמוטג "אחוז ערבים" לא אומר הרבה לבריות ונותן תמונה מסולפת. בסקר קבוצתי בזק מצאנו ש-82% של ילידי אוסטרליה שנשאלו לא אוהבים גבינה שמנה: סנטציה עולמית עד שאתה קורא בנספח שעורכי המשאל מצרפים, שמספר הערבים לשאלה זאת היה שבע מבוגרים וילד!

בטענה הרביעית אני חוזר לפתיחת מתקפתי: כל אדם מוכן לציין שיש לו בעיות. אדם שעבד בעבודה מסוימת במשך 20 שנה וקיבל לא מעט ספוק ממעשי ידיו חושב בהתקלו בשאלה "האם אתה שבע רצון מעבודתך?" מחשבות כגון: אני מרוצה אבל האם לא הגיע הזמן לבסות משהו אחר? האם אמשיך לעסוק רק בזה עד יום מותי? וירשום תשובה שתביע מידה מסוימת של בעיתיות.

בקבוץ אנחנו מגיעים לתחום המגוון מתוך כוונה טובה. בעולם אנשים צריכים להתפרנס והשאלה האם אופן הפרנסה נעים או לא, שולית היא או לפחות משנית. אינני מזלזל בספוק שאנחנו רוצים לחלק לכל חבר אבל כמו בני עשירים עלולים אנחנו להגיע לשעמום ותסכול ברגע שאנחנו ננסה להדביק לקחים פיקטיביים לשאלות שנותנות פרנסה ל-I.B.M. בכון שאני צודק? בכון שאני כותב יפה?... פויה.

אריק

לכל החברים הרבה שלומות.

לאחר בסיעה כה ארוכה, וירח דבש בחדר הגיע הזמן לספר קצת על הרפתקאותינו. אך ראשית ברצוני להודות מאד לאותו גוף הקשור ודואג לשליחת העלון באופן קבוע. אני מוכרחה לומר שכל כתבה ומאמר מדברים אל ליבנו וכל חדשה שהיא מתקבלת בשמחה, אנו משתתפים בצער/אותן החדשות אשר אינן משמחות כל-כך.

הצטערנו להחמיץ את חג ה-25. הרושם שהתקבל ממכתבי המשפחה הוא שהמשק ידע לבצל הזדמנות זו לחגוג כמו שצריך.

כל-כך הרבה חוויות עברנו, קשה לדעת במה להתחיל. אם לדבר על הטיסה - להגיע לקצה זה של העולם טיט במטוס מהחדשים ביותר לא פחות מ-36 שעות (בלי לכלול את ההפסקות). ניצלנו את החציות בארצות השונות שבדרך, עד כמה שאפשר, למרות שרק בהונג-קונג יכולנו להתעקב לכמה ימים, ובהחלט שהיה כדאי. זהו חבל-ארץ עם גוף מקסים, איים רבים ויפים, בפרט כאשר הצבע הירוק שולט בכל. מעבין לראות כיצד הטיבים מרוויחים את לחמם, ואת הפער הגדול בין עובדי האדמה, אשר בחלקם חיים בעוני רב, לבין תושבי העיר הגדולה, המודרנית והמתקדמת מאד.

מהונג-קונג המשכנו בטיסה ישירה לצפון אוסטרליה, אך לדרום מלבדן בותרו עוד 6 שעות טיסה. רק כאשר יוצאים מהקיבוץ ומהארץ הקטנה שלנו - אפשר להתחיל להבין מהו העולם הגדול הזה, שכל-כך הרבה שומעים עליו.

ובכן, לא רק לטוס הספקנו אלא גם לטייל. לאחר שבועיים במלבורן, שבהם הספקנו לפגוש את קרובי המשפחה והידידים השונים, שכולם באמת נחמדים מאד, יצאנו מהקור הגדול השורר כאן (אל תשכחו שעכשיו חורף באוסטרליה) לכיוון צפון ל-Queensland, אחת משש המדינות - באוסטרליה, וכאן שוב המרחק משחק - המרחק אותו עברנו הינו לא פחות מ-2000 ק"מ! תשאלו "מדוע כל כך רחוק?" ובכן לא רק אנו רצינו לברוח מהקור. הוריו של טובי מצפינים כל שנה לכ-3 חודשים, לבלות על שפת הים של האוקיינוס הפסיפי. ומדוע לא לבצל את ההזדמנות, כשיש מקום פנוי בדירתם? (כן, הצעירים האלה אשר מבצלים את ה"זקנים"). אך אנו מסתדרים יפה עם כל המשפחה. מה שבטוח הם יודעים להנות מהחיים. הנסיעה בלבד צורכת 3 ימים (וזה רק חצי הדרך מהדרום לצפון היבשת). בדרך עברנו כל מיני גופים שונים וכמוכן יערות של אקליפטוסים (יש כ-200 מיני אקליפטוס). זהו גוף מרשים במיוחד במקומות של יערות צפופים, בהרים הגבוהים בדרך-כלל. למרות היערות הרבים והנרחבים הדרך לא משעממת, בפרט כאשר ניצב לפניך שלט בציהי הכביש: "קואלה חוצה כאן בלילה" או "קנגרו למטר 30 ק"מ", אם כי צריך הרבה מזל לראותם.

מערכת הכבישים נוחה מאד בדרך-כלל, כבישים רחבים ובמצב טוב, אך אם רוצים לפנות מהכביש הראשי ולטייל, חייבים לוותר על הנוחיות מאחר ובדרך-כלל הדרך היא לא דרך ואולי גם המכונית לא תשאר מכונית. אך אין ספק שהמאמץ כדאי ומשתלם.

ישנם באוסטרליה הרבה מאד שמורות-טבע, הנקראים פרקים לאומיים. כל שמורה כזו משתרעת על-פני טטחים נרחבים ביותר (כגודל הגליל כולו, למשל, ואף יותר). פרק-לאומי כזה מוחזק ע"י הגוף הממונה על שמורות הטבע באותה המדינה. אם היינו מתעכבים בכל שמורה שעברנו לא היינו מגיעים לשום מקום. אני מוכרחה לציין שהיחס של האנשים העובדים בשמורות הוא טוב מאד, ובכלל אני מוצאת שהאנשים כאן נחמדים, מלאי שמחת חיים (כמוכן - באופן כללי ביותר). לאחר שלומדים כיצד להסתכל על תופעות טבע שונות וליהנות מהטבע עצמו (כמו בעבודת הדרכה בשמורות טבע) העין "צמאה" לצופים שונים, והרגלים קוראות ללכת לטייל. נוכחתי לראות שהמפלים שלנו הינם זעירים ממש בהשוואה לאלו כאן, ואת היערות בארץ קשה לכבות יערות של ממש. לא חסכנו בטקופיות ובשמח להראותם בהזדמנות הראשונה (ערב אחד פחות לוודת התרבות "לשבור את הראש").

המשך בעמ'...

ביקורים אצל המזכירה 22/8

היום ביקר במסך שלמה תמיר איש תל-יוסף. הוא הוציא לאור ספר "פרקי שליחות", והוברת "הקיבוץ בחיי יום יום". החוברת תורגמה לכל השפות ומופצת בעותקים רבים.

ואיש עצמו עוסק בכתיבה ומפיץ את כתביו. עליו אמר ברל - כצבלסון ז"ל: הוא פעל ב"החלוץ", היה מהלך בכפרים, בעיירות, בבתי מדרשות, שום מקום שבו מצוים יהודים לא היה זר לו. הוא היה מבקר ברצון אצל מפלגות מתנגדות. בכל מקום היו מקשיבים לו. בכל מקום היה רוכש אימון.

שלמה מעוניין לבוא למסקים ובעזרת שקופיות לספר סיפור העמק - 50 שנים מבית אלפא ועד בהלל.

באותו יום בקרה אצלנו הגב' באטריס ברזול, מזכירת כבוד של הפדרציה הציונית בבריטניה. גב' ברזול מבקרת בארץ לעתים קרובות ושומרת את קשריה עם המשקים והחברים שאתם עבדה.

X X X X X X X X X X X X X X X X

המשך-מכתב משולי וטובי

לאחר טיול כזה פשוט קשה להשאר בבית כל יום, אך מאחר זה... עבודה היא - כל חיינו... בקרוב אכן בתחיל לעבוד. בוודאי שלא אוכל למצוא כאן עבודה בקטיף תפוחים או אשכוליות, לזאת אצטרך להתאפק, (כן יש כאלה משוגעים שבהבים מהקטיף, אפילו בגיוסים). גם לא עבודה בשטיפת שולחנות ורצפות בחדר-האוכל (תודה לאל) אך עבודה לא חסרה כאן - באוסטרליה.

זה הכל להפעם, מקווה שמצאתם עניין במכתב, קשה לבטא הכל במכתב שמבסיס לקצר ולסבך בין טפל לעיקר. להשתמע במכתב הבא, ד"ש חמה לכולכם. ובהזדמנות זו - מזל טוב מראש לזאבי וינייה ומזל טוב לכל ההורים הסבים והסבתות המאושרים על הולדת הבן או הבת.

ש ל כ ם

טובי וטולי

האם יש לקבל את המושבים, שילדיהם לומדים בבית

החינוך "עמק החולה", כשרתפים?

כיוון שבמוסדות בית החבור המשותף צפלה הוולטה המחייבת גשודים לקראת שתוף המושבים בזהויל "עמק החולה", הבאתי עוד בתחילת הקייץ, את השאלה הזאת בפני המזכירות ובסיתי להדגיש את ההשלכות שנובעות מתשובה חיובית או שלילית. המזכירות בקשתני לברר במדור כתות ההמשך של ה"אהוד" איך מתיחסים לשאלה זו בבתי ספר אזוריים אחרים, ומהי, אם בכלל קיימת, גישת התנועה לבעיה שיש לה, בין היתר, היבטים אידיולוגיים.

מצאתי שבצטבר מעט מאוד בסיון בנושא כי עד כה היו מעט אזוריים שבהם הופנתה פנית המושבים לשותפות בבית ספר משותף. אבל במדור כתות ההמשך אכן קיימת בטיה להעלות בפני מזכירות ה"אהוד" את הבעיה כדי לקבל קורי הבחיה לשאלות החברכיות-אידיולוגיות הסמוכות בה.

כיוון שלי עמדה ברירה שדחפה אותי להביא את הנושא לדיון, בקשה המזכירות בתוך דיוניה שאעלה על הכתב את הצדדים בעד ונגד קבלת המושבים לשותפות בבית החבור המשותף.

המחייבים את צרוף המושבים כשותפים טוענים כך:-

1. כיום ילדי המושבים לומדים בבית החבור ללא הגבלה אך לצבור הוריהם אין אפשרות כגוף מוכר מלוכד לקדם את בקשתיו בבית החבור.

2. זה מבביר עוד יותר את רגש הנחיתות של ילדי המושבים שבלאו הכי מרגישים שהם מופלים לרעה הן בהקצית החבור והן ביחסי חברת הילדים של בית הספר.

3. לא יתכן שבקבל את ילדי המושבים כאזרחים ממדרגה שניה וזה מה שיקרה אם לא נקבל את המושבים כשותפים. המאבק בחסול הפער החברתי הייב להתנהל אף במישור הבין תנועתי ואל לנו לראות בעצמנו "אליטה חברכית" המקבלת תלמידים תוך רחמנות.

4. השותפות תקל על אחוי הקרע ביחסים חברתיים בין ילדי הקבוצים לבין ילדי המושבים.

5. שותפות המושבים תחייב אותם לגייס מורים משורותיהם וזה יקטין את מספר השכירים שהם רחוקים, לעתים, מהלך הרוח של ההתישבות העובדת.

6. עד עכשיו למדו ילדי המושבים בלי אותה התדומה הכספית לכל תלמיד המוטלת על הקבוצים השותפים. שותפות תשבה לגמרי את התמונה ותחייב את המושבים.

הערה: (בדיון בבית החבור טענו שמצוקה כספית לא היתה המביע העיקרי לייצום השדור, אם כי אבי סבור שהיא תפשה מקום מרכזי - אריק)

7. אין למעשה חבור קבוצי! שכחו מזמן מה זה. שולחיו הקבוציים אינם רוצים בזה. (טעון בגד לבקודה שהועלתה ע"י שוללי השותפות).

השוללים את צרוף המושבים כשותפים טוענים:-

1. בית החבור פתוח, וחייב להשאר פתוח, בפני כל ילד שהוריו מבינים ש"עמק החולה" מתימר להקנות חבור קבוצי לתלמידיו-חגיכיו. כמו בית ספר חקלאי, מקצועי או "פתוח" רשאי בית החבור לחנך לערכים מסוימים ולסוג אזרחות מיוחדת או לפי מסגרת מסוימת השולח את ילדיו למסגרת מקבל את דפוסייה או מחפש מסגרת אחרת המתאימה לו יותר.

המשך בעמ'...

2. יש עדיין חבור קבוצי ואם הוא אבד מתחילתו יש להטיל את האשמה על המחנכים ולא על מטרות החבור זה. אדרבה, אם אין חבור קבוצי אין הרבה טעם להקים בתי ספר משותפים, עם או בלי המושבים, כשבמרחק לא רב מצויים בתי ספר תיכוניים רגילים למיביהם, שאולי הוצאות החבור פחותות בהם!
 3. בעית הפער החברתי הבין-תבונית ובעית יחסי ילדים בחברת הילדים לא תמצאנה את פתרונן בבוטחאות של שריון מעושה. יחידות והבנה בין ילדים הם ערכים שנקמים לא בגלל צור עליון אלא כהתפתחות חבוכית שהיא לא תהליך מהיר.
 4. באשר לצורך מורים מן המושבים: על אף החובה למלא מכסת עובדים בבית החבור הקיים, תחייב השותפות את המושבים לא יותר מן הקבוצים שהרבה מהם אינם ממלאים את מכסתם - אי אפשר ליצר "יש מאיין".
 5. הבעיות הכספיות של בית החבור הן רציניות מאד אבל לכפות פתרון לא בדוק למצוקה זו, ובד בבד להכניס בדלת האחורית גולם רעיוני שאולי עוד יקום על יוצריו, לא משרת ששם מטרה. מתקבל הרושם שרוצים את כספי המושבים ועל בסיס זה מוכבים לעשותם שותפים.
 6. האם נהיה בטוחים אי-פעם שהמושבים לא ירצו, בדרכים כשרות ובלתי כשרות, לשנות את מגמותיו של בית הספר הקבוצי? מחלוקת בין קבוצים תמצא את פתרונה בתוך המשפחה הקבוצית אף אם השותפים הם מתבועות קבוציות שונות והעולם לא ירעש. אבל ריב קבוצ - מושב פולש לתחום הפוליטי וזוכה לתשומת לב של אמצעי התקשורת ההמוניים והופך חריף ומר. הכולל למנוע כניסת "אמצעים פוליטיים" במאבק החבור? זה יגביר את הידידות בין ללדים?
- אבי כאיש קבוצ שמאמין בצורת חיים זו ואיננו זרתע ממגמתיות בחבור (דיון אחר אמנם ומחייב לבון רציני), שולל את שתוף המושבים בהנהלת בית החיבור המשותף. אבי אומר את הדברים כאחראי עכשיו לחברת - הילדים שאיננו רואה הבדל בין ילד מושב או ילד קבוצ וכאחד שבעיות השעה מעיקות על מצפוננו. אבי מוכן להיאבק לאחורי הקרע החברתי אבל איננו רואה שמטרות בשגבות אלו תושגנה בדרך חסול החבור הקבוצי.
- אבי מניח שעוד תדבא השאלה לדיון באספה. בדיון אבי מקווה לפרט סעיפים שרק יכולתי לשרטט בקווים כלליים.

מזכירות מ-24/8/73

נוכחים: ראובן, מאיר, ריבי, שמואל, סומי, ורד, ברוך.

1. ערעור על מיקום הסרט בחורף (בהשתתפות פנינה, אלו, ג'רי צ. ומיכאל ד.)

ועדת החברה וועדת התרבות מערערות על החלטת האספה, מלפני שנה, להקריץ את הסרט במועדון בחורף. הדיון נדרש עכשיו בעקבות התקבת סידורים טכניים שונים ומפני טו. התרבות מרגישה שהקרנת הסרט תפריע לתוכניות להחייאת המועדון אחרי הוצאת מקלט הטלוויזיה משם. אחרי שמיעת הדברים, אשרה המזכירות את הבאת הערעור של הועדות לאספה.

2. עזרת קרובים - בעקבות מצבה האישי של אמה, הוחלט לאפשר ליהודית זיסמן בסיעה פעם בשבועיים לתל-אביב. בתום תקופה של 6 חודשים, על המזכירות לברר את המצב טוב.

3. הועידה ה-6 של האחד

אושרו מחדש ההצעות לבציגיבו בוועידה. ההצעות שתובאנה בקרוב לאספה הן: ריימונד ס., ברוך, דבורה מ., ומינה.

4. עזרה לדבי במלי (בהשתתפות מיכאל כהן)

מיכאל דיווח על הסיחות שהיו בין דבי לבין חברים שקבלו על עצמם את הטיפול בעבין.

לפי בקשת המשפחה בקשר לעזרה כספית, סוכם לעזור בכמה מישורים כגון סידורים ראשוניים בחוץ, ועזרה משפטית וטיפולית.

5. כוח אדם זמנית בתשל"ד (בהשתתפות אלק)

על-אף העובדה שתחזית צרכי ימי העבודה לתשל"ד טרם הושלמה, יש צורך לגבש את עמדתנו בקשר לקבלת קבוצות בשנה הבאה. הצעת המזכירות היא: שבקט מאחור הבוגרים שחברי המכון מדרום-אפריקה ישהו בכפר הבשיא בתקופה שעליהם להיות במשק. ז"א מיולי עד אוקטובר. בתקופה לפני גואם נהזיק כ-15 זמניים במשק בנוסף לאולפן שיתחיל בפברואר, ונתעביין בקבלת שבת הכשרה מאנגליה באוקטובר. על ידי תכנית זו נשיג חלוקה יותר בכונה של כוח אדם זמני ונחדש גם כן את קשרנו עם התנועה באנגליה.